

JOAN PERUCHO I MIRÓ

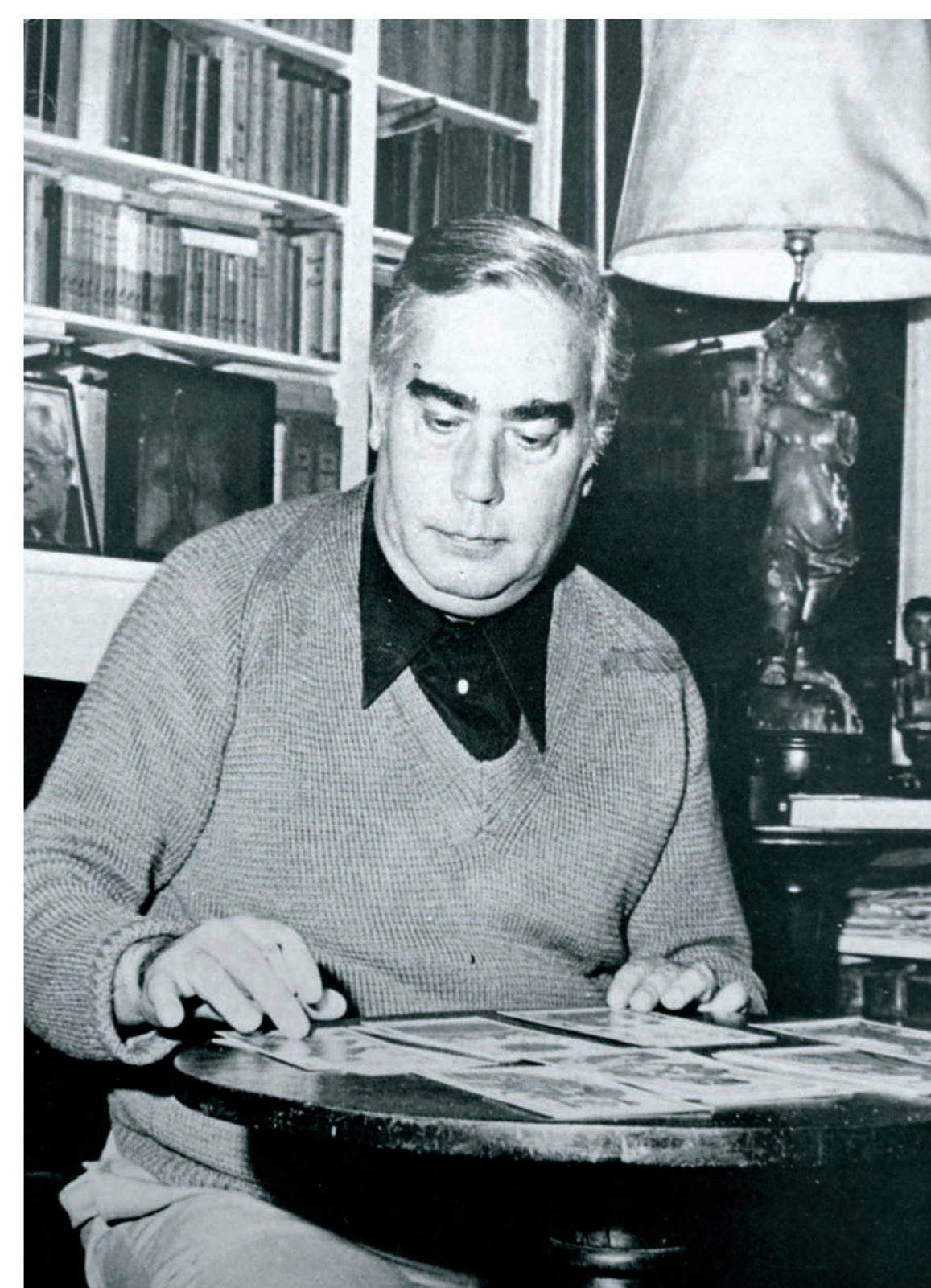

Algun cop tornant cap a Barcelona, des de Gandesa, Perucho es desviava, a Falset, cap a Mont-roig. Baixava per la carretera de Colldejou. “Hom sent a través dels camps el soroll de les rodes d’un carro... Les bèsties es desperten ara, i hi ha remor d’aviram, d’eines camperoles i lladrucs de gossos. El ruquet brama i s’està quiet com en el quadre... Després ve el mar. La platja de Mont-roig és solitària... S’ha fet el silenci...” (“He mirat, simplement”, a *Roses, diables i somriures*, 1985).

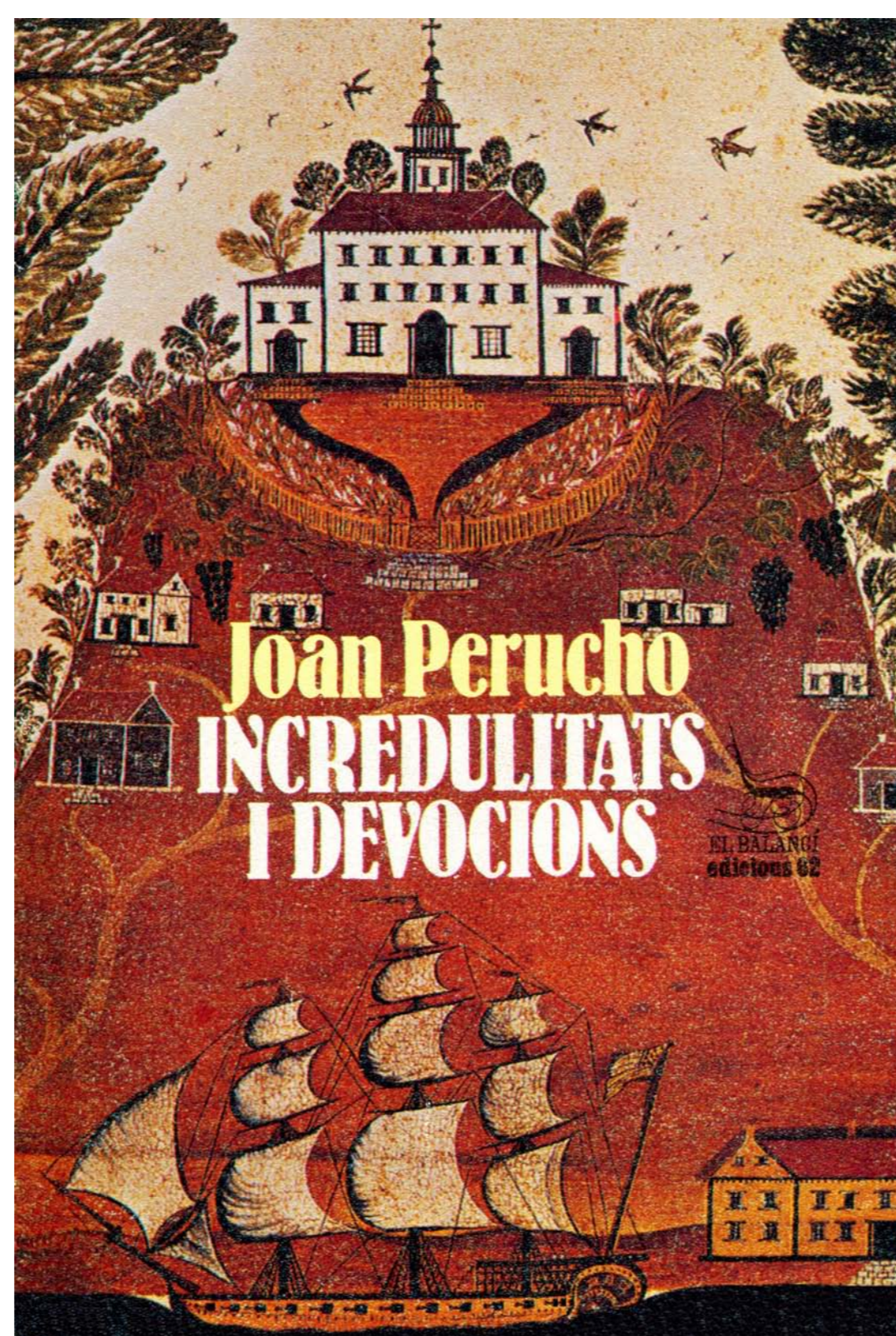
“Hom a dit moltes vegades que en les seves pintures hi ha la llum de Mont-roig... Hi ha, però, una altra cosa: hi ha la vida que li ha ensenyat Mont-roig... Sense aquest camp de Mont-roig al qual Miró retorna una i altra vegada, no existirien aquests quadres fabulosament vius i desconcertants... Les coses anaven adquirint la seva real significació davant els ulls atònits de Miró...” (“El cavaller, les papallones i Joan Miró”, a *Incredulitats i devocions*, 1982).

Miró i Perucho

Perucho

El cavaller, les papallones i Joan Miró

Durant els aciençats itineraris a la recerca d’inscripcions i medalles, Misser Luys Pond d’Ycart s’aturava a voltes, meravellat, escoltant el cant d’un ocell amagat a la forest, o parava el seu cavall per admirar la blavosa i perfumada flor del romaní. Tenia Pau Orosi ficat al cervell i volia de totes passades emular la seva fama i erudició.

HE MIRAT, SIMPLEMENT

El cavaller somriu a flor d’aigua entre l’ombra misteriosa de l’eucaliptus i el cant dels grills al capvespre, mentre la masia, com un vaixell,

JOAN PERUCHO ROSES, DIABLES I SOMRIURES

LLIBRES
a mà